

προσευχητάριον, ἐνῶ ἡ σύζυγός του ἐκράυαζε διὰ συντετριμμένης φωνῆς :

— Μὴ τὸ ἐγγίξης, Αὐρηλιανέ, εἶναι δηλητηριασμένον !

Ὁ κόμης δὲν τὸ ἔρριψε χαμαί, οὐδὲ ἠτένισεν αὐτὸ μετὰ τρόμου, ἀλλ' ἐψιθύρισεν :

— Ἐξηγήθητι, κυρία.

Ἡ Ἀρτεμὶς εἶπεν ἀγωνιῶσα :

— Ἡννόησα, κύριε, ὅτι ὁ βίος μεταξύ μας κατέστη ἀδύνατος. Ἡθέλησα λοιπὸν ν' ἀποφύγω τὴν ἐπαίσχυντον ταύτην ζωὴν καὶ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος. Ἐσκέφθην ὅτι μόνος ὁ θάνατος ἡδύνατο νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ μαρτυρίου τούτου. Δότε μοι τὸ προσευχητάριον, κύριε κόμην !

Ὁ Μονσενὺ ἐμειδίασεν· εἶδεν ὅτι ἡ σύζυγός του γενναίως ἐθυσίαζε τὴν ζωὴν της.

— Ὅχι, Ἀρτεμὶς, εἶπε διὰ μόλις ἀκουομένης φωνῆς, δὲν θὰ ἐγγίξης τὸ βιβλίον τοῦτο. Ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε μεταξύ μας. Ὁ βίος μου ἐτελείωσεν. Εὐνοούμενος τυγῶν τῆς δυσμενείας τοῦ κυρίου μου, σύζυγος γυναικός, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ παρυσία μου εἶναι μαρτύριον, πρέπει ν' ἀποθάνω !

Συγχρόνως ἐπίεσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του τὰς κεχρωσμένας σελίδας τοῦ προσευχηταρίου, πεποτισμένας διὰ φοβεροῦ φλωρεντινοῦ δηλητηρίου. Μόλις δ' ἡδυνήθη νὰ προσθέσῃ :

— Ἀρτεμὶς, θὰ μάθης τώρα πόσον σὲ ἡγάπων ! Χαῖρε, ἔσο καλὴ διὰ τὴν Κλοτίδην.

Καὶ ἔπεσεν ἄπνους εἰς τοὺς πόδας τῆς κομήσεως, ἥτις δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀπέλπιδος ἐκείνης πράξεως.

Ἡτένισε θλιβερώς τὸ πτώμα τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ καὶ εἶπε γονυπετοῦσα ὅπως προσευχήθη :

— Ὁ Θεὸς δὲν θέλει ν' ἀποθάνω· ὁ θάνατος θὰ ᾔτο πολὺ γλυκεῖα τιμωρία δι' ἐμέ. Θ' ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου διὰ τὴν Κλοτίδην θὰ ἦμαι θεράπεινά της.

TONY.

ΤΕΛΟΣ

ΒΕΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

## ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Τίλος]

ΙΣ'

Ἐκτός τοῦ νόμου.

Πρωίαν τινὰ ἐπανήρχετο ἡ Εἰρήνη εἰς τὸ κοινοβίον ἐξ ἀποθανόντος τινὸς κατὰ τὴν νύκτα ἀσθενούς, πλησίον τοῦ ὁποίου

διενυκτέρευεν. Αἶφνης, σχεδὸν παρὰ τὴν θύραν ἀνθρωπὸς τις ἔστη ἐνώπιον αὐτῆς.

Ἡ Εἰρήνη ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ ἀπροσδοκίτου τούτου, ὠπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα, ἀλλ' οὐχ ἦσσαν τὸ βλέμμα αὐτῆς δὲν ἡμαυρώθη, ἀλλ' ἔμενε πάντοτε διαυγές, ἡμερον καὶ πρῶον εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀνδρός, ὅστις τῇ ἔκοψε τὸν δρόμον.

Ἦτο ὁ Πλάτων Βασιλεῖςβιτζ.

Ἀλλὰ, Θεέ μου, πόσον οὗτος ἡλλοιώθη κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τοῦτο ! Ἐνώπιον τῆς Εἰρήνης ἦτατο οὐχὶ ὁ ἄλλοτε λαμπρός, ὠραίος καὶ ἀμέριμνος τζέντελμαν, ἀλλὰ νοσηρῶς κεκυρτωμένος ἀνὴρ, μετὰ πελιδνῆς μορφῆς, ἐφ' ἧς ἀπετύπωσαν βαθεῖας ρυτίδας αἱ ἐσωτερικαὶ αὐτοῦ βάσανοι. Ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ δὲν ἦτο ἡ πρῶην Εἰρήνη· ἡ κόμη αὐτῆς εἶχε καθ' ὁλοκληρίαν λευκανθῆ, ὅμως τὸ πρόσωπον, πρὸ μικροῦ ἔτι φλεγόμενον ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἰσχυροῦ πάθους πρὸς τὸν ἀνθρωπον τοῦτον, ἀπέπνεεν ἡδὴ τὴν καλλονὴν ἐκείνην τῆς ἐσωτερικῆς χριστιανικῆς γαλήνης, ἥτις ἐξηγεῖ τὸ ἀκατάληπτον, οὐχὶ φυσικόν, ἀλλ' ἠθικὸν θέλητρον, καὶ εἰς ἐκεῖνα μάλιστα τὰ δύσμορφα καὶ γεροντικὰ πρόσωπα.

— Συγχωρήσατέ μου... διότι... σὰς ἔσταμάτησα, ὑποκώφως εἶπεν οὗτος διὰ φωνῆς τρεμούσης ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ταραχῆς· μὴ με ἐκδιώξετε... ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς εἶπω ὀλίγας λέξεις... Εἶμαι τόσον πολὺ δυστυχῆς !... Πρὸ τόσου καιροῦ ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἴδω... Ἐζήτουν εὐκαιρίαν πρὸς τοῦτο καὶ τέλος πάντων...

— Τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ ; ἡρέμα καὶ ἄνευ ὀργῆς ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ Εἰρήνη.

— Συγγνώμην... μόνον συγγνώμην !... λησμονήσατε, ἂν ᾔνε δυνατόν, καὶ συγχωρήσατέ μου !... Μοῦ εἶνε πολὺ βαρὺς ὁ βίος !

— Νὰ λησμονήσω, εἶπεν αὕτη μετὰ στοναχῆς, πολὺ τὸ ἐπεθύμουν τοῦτο, ἂν ᾔτο δυνατόν... Δυστυχῶς ἡ ἀνάμνησίς μας δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῆς τῆς θελήσεώς μας· ἀλλὰ νὰ συγχωρήσω... Πρὸ πολλοῦ ἡδὴ ἐσυγχώρησα πάντας... Συγχωρήσατέ μου καὶ σεῖς... Κ' ἐγὼ ὡσαύτως ἡμαρτον ἐνώπιόν σας !

— Ὄχι, ὄχι ! Ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ὑπαίτιος ὧν ! Θερμῶς καὶ μετ' ἀψευδοῦς εἰλικρινείας εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ. Ἐγὼ περιεπλάκην εἰς τὰ περιστατικὰ ταῦτα, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεμία ἄλλη ὑπῆρχε διέξοδος ἢ νὰ νυμφευθῶ τὴν γυναῖκα ταύτην... Καὶ πῶς ἐτιμωρήθην ! Παρακαλῶ, εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκούσετε ! Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἀκούσετε πᾶν ὅ,τι συνέβη !... Μεγάλην ἐκ τούτου θὰ λάβω ἀνακούφισιν !

Ὁ πῶγων αὐτοῦ ἔτρεμε καὶ οἱ μῦς τοῦ προσώπου του συνεσπῶντο ὑπὸ νευρικῆς σπαδῶνος· προδήλως προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα.

Ἡ Εἰρήνη προσέβλεπεν αὐτὸν συμπαθῶς.

Ὁ ἀνθρωπος οὗτος τῇ ἐφάνη ἀξιολύ-

πητος καὶ λίαν δυστυχῆς κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν.

— Εἰσέλθετε εἰς τὸ κελλίον μου, ἐπρότεινεν αὕτη χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἡμερον πραότητά της.

Καὶ ὁ Βελτίστσεφ διηγήθη αὐτῇ μετὰ πάσης εἰλικρινείας, τίνι τρόπῳ περιέπλεξεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα, εἰς ποίαν δουλείαν ἐκράτει αὐτὸν πρὸ τοῦ γάμου, πῶς ἐξηνάγκασεν αὐτὸν νὰ τὴν νυμφευθῇ, καὶ εἰς ὁποίαν κατάστασιν διατελεῖ σήμερον ὁ οἰκογενειακὸς αὐτῶν βίος.

Ἡ Εἰρήνη, χωρὶς νὰ διακόψῃ αὐτόν, ἤκουε μετὰ προσοχῆς, καὶ ὅταν ἡ θλιβερὰ αὕτη διήγησις ἐπερατώθη, ἔπεσεν εἰς βαθεῖς καὶ θλιβεροὺς διαλογισμούς.

— Ἦδη γνωρίζετε τὰ πάντα ! ταπεινῶς κύψας τὴν κεφαλὴν, εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ. Πρὸ πολλοῦ ἡδὴ ἠσθανόμην τὴν ἀνάγκην νὰ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς καὶ σὰς εἶπω... πᾶν ὅ,τι ἔχω εἰς τὴν ψυχὴν μου. Δέν με ἐξεδιώξατε· σὰς εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο ! Ἀλλὰ... ἔχω ἀκόμη μίαν παρὰ κλησιν ! ἀμφιρρέπων προσέθετο οὗτος δι' ἀτόλμου φωνῆς, καὶ ἀβέβαιος περὶ τῆς παραδοχῆς τῆς παρακλήσεώς του. Ὑπῆρξατε ἡ μόνη γυνὴ ἥτις εἰλικρινῶς καὶ ἀπείρους μὲ ἡγάπησεν, εἶπεν οὗτος, καὶ τώρα, ἐκτὸς ὑμῶν, ἐκτὸς τῆς ἀναμνήσεως ταύτης, οὐδὲν μοι ἀπέμεινεν ἐν τῷ βίῳ !... Εἶμαι σύζυγος πλουσίας γυναικός· εἶμαι πένης, κατὰ τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν εὐνοίαν... Ἐπιτρέψατέ μοι, νὰ ἔρχωμαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστω, νὰ σὰς βλέπω, νὰ σὰς ὁμιλῶ... Τοῦτο θὰ ᾔνε ἡ μόνη παρηγορία μου... Μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε !

Ἡ Εἰρήνη βραδέως καὶ μετὰ περισκέψεως ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, Πλάτων Βασιλεῖςβιτζ, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους ! θλιβερώς ἐπρόφερεν αὕτη, ὑπὸ μίαν μόνον περίπτωσιν θὰ ᾔτο τοῦτο δυνατόν...

— ὦ ! Ποία εἶνε αὕτη ἡ περίπτωσις, εἰπέτε την, εἰπέτε την ! Καὶ ὡς ὁ πνιγόμενος τὸ ἄχυρον, ἤρπασεν ὁ Βελτίστσεφ τὴν τελευταίαν ἐκείνην λέξιν.

— Ὑπάγετε εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ὁμολογήσατε τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ αὐριο ἀμέσως θὰ σὰς ἀκολουθήσω εἰς Σιβηρίαν, εἰς τὰ μεταλλεῖα, εἰς τὰ ὑπόγεια, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου ! μετ' αἰσθήματος θερμῆς πεποιθήσεως ἐξέφρασεν ἡ Εἰρήνη. Τότε θὰ εὕρητε ἐν ἐμοί, οὐχὶ σύζυγον, βεβαίως, οὐδενὸς σύζυγος δύναμαι νὰ γείνω πλέον, ἀλλὰ φίλην, δούλην, Ἀδελφὴν τοῦ Ἐλέους, ἐπιστήθιον φίλην. Ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ σὰς προτείνω. Θέλετε ;

Ὁ Βελτίστσεφ κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη περὶ τῆς προτάσεώς της, ἀλλ' αἶφνης, περίτρομος γενόμενος ὑπὸ τῆς τοσοῦτον τολμηρᾶς ἐκκλήσεως, ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ὅχι... δὲν δύναμαι !... Τοῦτο εἶνε ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου ! Εἶνε ἀδύνατον ! ἐφέλλισεν οὗτος διὰ λίαν τεταραγμένης φωνῆς.

Ἡ Εἰρήνην ἐθεώρησε μετὰ συμπαθείας τὸν ἀσθενῆ τούτον ἄνδρα.

Ἐν αὐτῷ ὑπερφαινετο ἡδὴ ὁ Βελτίσσεφ ἐκεῖνος, ὃν εἶχεν ἐννοήσει αὕτη κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον εἶχεν ἀπογοητευθῇ, ὁ ἐγωῖστος ἐκεῖνος καὶ ἐπιπόλαιος Βελτίσσεφ, ὅστις πάντοτε ἐδείκνυεν ἀρκοῦσαν ἐνέργειαν πρὸς μάταια καὶ ἐπιπόλαια πράγματα, καὶ μάλιστα πρὸς τὸ φοβερὸν ἐγκλημα, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ δύναται ν' ἀνυψωθῇ ἐκ τῆς ἰλῦος τοῦ σεσηπότος ἐκεῖνου τέλματος, ἐν ᾧ ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἐβυθίζετο.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἕκαστος ἡμῶν ἔχει ἰδίαν ὁδόν; θλιβερός, ἀλλὰ μετ' ἀποφάσεως εἶπεν αὕτη, περατοῦσα τὴν συνδιάλεξιν. Ἐγὼ ἡδὴ δὲν ἀνήκω εἰς ἐμαυτήν, ἀπεσύρθην τοῦ κόσμου, καὶ ὑπεσχέθην νὰ ἐκτίσω ἀκουσίαν ποινὴν ἐνεκα τοῦ παρελθόντος μου. Διὰ τοῦτο νὰ ἀναξέωμεν τὰ παλαιὰ τραύματά μας, ἔστω καὶ δι' ἀναμνήσεων; Ἄλλως τε αἱ ἀναμνήσεις αὗται θὰ προξενήσωσιν ἡμῖν ἀκουσίως πολλὰς πικρίας...

»Εἶνε περιττὰ αἱ ἀνθρώπιναι παραμυθίαι! Ἀμφότεροι ἐγκληματίσμεν, πρὸς τί λοιπὸν νὰ παρηγορήσωμεν ἀλλήλους! Ἄς φέρωμεν καλλίτερον ἀγογγύστως τὸν σταυρὸν μας!... Ἄν δύνασθε, ὑποταχθῆτε ἐνώπιον τῆς ὑψίστης θελήσεως. Ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ εἶπω πρὸς παραμυθίαν σας. Τὸ ἀνθρώπινον δικαστήριον ἡθώπωσεν ἡμᾶς, ἐν τούτοις καὶ σεῖς καὶ ἐγώ, καὶ ἡ σύζυγός σας, ἐκτίομεν τὴν προσήκουσαν ποινὴν μας, ἀλλ' ἡ ποινὴ αὕτη εἶνε — ἐκ τὸς τοῦ Νόμου».

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ

SABIE DE MONTEPIEN

## Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Τέλος]

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ δεσποινὶς Καλλιούε ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακας, ἐν τῷ κοιτῶνί της, πρὸ τοῦ μικροῦ ἐκ ροδοξύλου γραφείου, ἐν ᾧ εἶχε κεκλεισμένα τὰ χρήματά της, ὁ ὁ ἄνθρωπος, ὃν πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἶδομεν ὀλισθαίνοντα ἐν τῷ σκότει, εἶχε θραύσῃ τὸ ἄλλως ἀσθενὲς κλεῖθρον τοῦ ἐπίπλου ἐκείνου· ἀνοίξας δὲ τὰ συρτάρια, ἔθετεν ἐν τοῖς θυλακίοις του φύρδην μίγδην τὰ ἐν αὐτοῖς εἰκοσάφραγμα καὶ χαρτονομίσματα.

Εἶχε δὲ τελειώσῃ τὸ ἔργον του καὶ ἀναλαβὼν τὴν μακρὰν αὐτοῦ ράβδον ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ἤκουσε τὰ ἐλαφρὰ τῆς Ἰωάννας βήματα εἰς τὸν προθάλαμον.

— Κατάρρα! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς βραχύνῃς κατάρρα!... δὲν θὰ ἔχω καιρόν.

Καὶ ἐστάθη ὀπισθεν τῆς θύρας, ἣν ἡ νεανὺς ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐβλεπε καὶ οὕτω θὰ κατάρθου νὰ φύγῃ· ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐξήγαγεν ἐκ τῶν κόλπων του καταλανικὴν μάχαιραν, νεωστὶ ἠκονισμένην.

Ἡ Ἰωάννα εἰσελθοῦσα εἶδε τετρασυμένον τὸ γραφεῖόν της καὶ ἐνόησεν ὅτι ἐγκλημα ἐτελέσθη καὶ ὅτι φοβερός κίνδυνος ἡπεῖλει αὐτήν.

Τὸ κηρίον διέφυγε τῶν χειρῶν της. Ἡ θέλησε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ· Ἠνέφξε τὰ χεῖλη ὅπως κραυγάζῃ... Ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὸν καιρόν. Ὁ ὀπισθεν τῆς θύρας ἄνθρωπος αὐτὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀπὸ τῆς κόμης καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐβύθισε τὴν καταλανικὴν αὐτοῦ μάχαιραν εἰς τὸν λαιμόν της, ἄχρι τῆς λαβῆς. Εἶτα ἀποσύρας αὐτήν, ἐτοποθέτησε τὸ πτώμα ἐπὶ τοῦ καταμαγμένου τάπητος, κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθε τοῦ προδόμου λέγων, ἐν εἰδῇ ἐπικηδείου:

— Αὕτη φταίει... Ἦλθε πολὺ γρήγορα.

Γινώσκουμεν ὅτι ὁ Νικόλας ὀργισθεὶς εἶχε κλείσῃ ἐν τῷ μικρῷ σταύλῳ τὸν πτωχὸν Σγουρόν, ὅπως τιμωρήσῃ αὐτὸν διὰ τὰς τόσον ἀκαίρους ὀρυγὰς του. Ὁ Σγουρὸς ἔμενε ἐπὶ τινὰ καιρὸν σχεδὸν ἥσυχος, ἀρκοῦμενος εἰς ὑποκώφους καὶ ἀνησυχούς γρυλλισμούς καὶ μικρὰς θρηνώδεις ὑλακὰς, αἵτινες ὅμως δὲν ἠκούοντο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἡ Ἰωάννα Καλλιούε εἰσῆρχετο αὐτὴς εἰς τὴν σκιάδα, ἐφάνη καταληφθεὶς αἴφνης ὑπὸ ἀγρίας λύσσης. Ὁρώετο, οὐχὶ πλέον πενθίμως καὶ ἐκ διαλειμάτων, ἀλλὰ συνεχῶς, λυσσώδως, ἀπειλητικῶς... Ἐφώρμα κατὰ τῆς θύρας, σείων αὐτὴν ἄχρι ρήξεως καὶ ξέων διὰ τῶν ὀνύχων του, ἄχρις οὗ ἐπὶ τέλους προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ.

— Νικόλα, εἶπεν ἡ Στεφάνα, δὲν ἀκούετε;... ὁ σκύλος κάτι ἔχει... πηγαίνετε νὰ ἰδῆτε...

— Μπα! ἀπήντησεν ὁ πλανόδιος ἔμπορος — δὲν εἶναι τίποτε... Εἶναι θυμωμένος διότι τὸν ἐκλείσα... Σὲ λίγο θὰν τοῦ περάσῃ.

— Νικόλα, ἐπανέλαβεν ἡ Στεφάνα, πηγαίνετε, σὰς παρακαλῶ, νὰ ἰδῆτε... Μπορεῖ ὁ φτωχὸς Σγουρὸς νὰ ἦναι κακὰ.

Ὁ ἔμπορος ἡγάπα τὸν κύνα του θερμότατα, ὥστε ἐνέδωκε προθύμως καὶ ἐξῆλθε πεπεισμένος ὅτι ὁ Σγουρὸς μόλις τὸν ἤκουε θὰ εἰσιῶπα. Ἀλλὰ συνέβη ὅλον τὸ ἐναντίον. Ὁ Σγουρὸς ἐδιπλασίασε τὰς λυσσώδεις ὑλακὰς του.

— Παραδόξον! — ἐσκέφθη ὁ Νικόλας — Παραδόξον!... Αὐτὸς ὁ σκύλος κάτι ἔχει διὰ νὰ κάμνῃ ἔτσι... κάτι τρέχει... Αὐτὸς εἶναι φρονιμώτερος ἀπὸ ἄνθρωπον...

Καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν τοῦ σταύλου. Ὁ Σγουρὸς ἐρρίφθη ἔξω, ὡσφράνθη ἰσχυρῶς τὸν ἀέρα· Εἶτα, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς προσκλήσεις τοῦ κυρίου του, ὤρμησεν εἰς τὴν αὐλὴν ὑλακτῶν, ὡς κυνηγετικὸς

κύων ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη θηράματος. Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα, ἠκούσθη θόρυβος ἐν τῷ σκότει, εἶτα βραχὺς καὶ θρηνώδης ὀλολυγμός... καὶ αἱ ὑλακαὶ ἔπαυσαν.

— Διάβολε! — ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας — ἐσκότωσαν τὸν σκύλον μου!

Καὶ δραμὼν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν εἶπεν:

— Ἐσκότωσαν τὸν σκύλον μου... Ἐλάτε... ἐλάτε ὅλοι!... Εἶναι κλέφταις εἰς τὴν αὐλὴν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ὑπῆρξαν μαγικῶτατοι. Ἐντὸς δευτερολέπτου, πάντες ὀπλισθησαν, οἱ μὲν διὰ πυροβόλων, οἱ δὲ διὰ δικράνων, ἄλλοι διὰ μαχαίρων τοῦ μαγειρείου καὶ ἄλλοι διὰ σιδηρῶν λαβίδων.

Ἐλαβον τὰ φῶτα, καὶ τὸ μικρὸν ἀποσπασμα ἠκολούθησε τὸν Νικόλαν, διευθυνόμενον πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν εἶχεν οὗτος ἀκούσῃ ἐρχόμενον τὸν τελευταῖον ὀλολυγμὸν τοῦ κυνός.

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου βημάτων ἀπὸ τῆς αὐλῆς, διέκρινον λευκόν τι ἀντικείμενον κείμενον χαμαί. Πλησιάζαντες εἶδον ὅτι ὁ πτωχὸς κύων ἐφαίνετο νεκρός, φέρων κατὰ τὴν κεφαλὴν φοβερὸν κτύπημα ράβδου καὶ κρατῶν ἔτι διὰ τῶν ὀδόντων τεμάχιον ἐρυθροῦ ὑφάσματος.

Ὁ Νικόλας κύψας ἐξήτασε τὸ ράκος ἐκεῖνο. Αἶφνης ἐγένετο κάτωχρος καὶ συνάψας τὰς χεῖρας ἀνέκραξε:

— Τὸ κόκκινο πανταλόνι τοῦ γέροντα, ὁποῦ ἔφυγε ἀπὸ τῆ φυλακῆς!... ὦ! Χριστέ μου!... Χριστέ μου!... Ἄν δὲν ἐσυνέβηκε κανένα δυστύχημα εἰς τὴν δεσποινίδα Ἰωάννα!

Ἡ φοβερὰ αὕτη ἰδέα ἐπῆλθε ταῦτο χρόνος εἰς πάντας. Ἐδραμον ἔντρομοι εἰς τὴν σκιάδα, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν προθάλαμον. Ἡ θύρα τοῦ κοινῶνος ἦτο ἡμίωλειστος, καὶ δι' αὐτῆς ἐφαίνετο τὸ φῶς.

— Δεσποινίδα! ἀνέκραξεν ἡ Στεφάνα, εἰσθε μέσα;

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἡ Στεφάνα, ὠθήσασα τὴν θύραν, εἰσῆλθεν... Ἀλλ' ἀμέσως ὀπισθοδρόμησεν ἔντρομος καὶ ἔπεσεν ὑπτία, χωρὶς ἡ ἐλαχίστη κραυγὴ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ συνεσπασμένου λάρυγγός της.

Γινώσκουμεν τί εἶδε.

NB'

Ἀναγινώσκουμεν  
ἐν τῇ «Ἠχώ τῆς Τουραίννης».

Ἡ «Ἠχώ τῆς Τουραίννης» ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1840 ἐδημοσίευσεν τὸ ἐπόμενον ἀρθρον:

«Ὁ Σεπτέμβριος ἀπερχόμενος καταλείπει ὀπισθεν τοῦ βεβαίως πενθίμου καὶ ἀνεξαλείπτους ἀναμνήσεις.

»Χθὲς ἀνηγγεῖλαμεν τὸν θάνατον τοῦ κόμητος Καρόλου Ἐρρίκου Δεβεζαί, προελθόντα ἐκ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἡ ζωότης αὐ-